

IKAR

LISA BERNE

NEVESTA SI BERIE
ŽENÍCHA

SRDCU NEROZKÁŽU

LISA BERNE
NEVESTA SI BERIE
ŽENÍCHA

Preložila Veronika Zitta

IKAR

Lisa Berne
THE BRIDE TAKES A GROOM

Copyright © 2018 by Lisa Berne
All rights reserved.
Translation © 2023 by Veronika Zitta
Cover design © 2023 by Matej Rudinský
Slovak edition © 2023 by IKAR, a.s.

Z anglického originálu *The Bride Takes a Groom*
(Avon Books, an imprint of HarperCollins*Publishers*,
New York 2018) preložila Veronika Zitta.
Redigovala Lucia Golianová.
Korigovala Silvia Zubeková.
Obálku navrhol Matej Rudinský.
Technická redaktorka Helena Oleňová.
Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s., Bratislava roku 2023
ako svoju 2 098. publikáciu v elektronickej podobe.
Sadzba a zalomenie do strán ITEM, spol. s r. o., Bratislava.

ISBN 978-80-551-9015-0

Opäť venujem Cheryl Pientkovej

POĎAKOVANIE

*Zo srdca ďakujem Lucii Macrovej,
Katelyn Detweilerovej
a Sophii Jordanovej. Aj Eloise Jamesovej,
ktorá ma láskavo upozornila
na dokonalý citát zo Shakespeara,
ktorý je použitý na strane 224.*

Výberová akadémia slečny Basingstokovej
pre mladé dámy
Coventry, Anglicko, jún 1805

L etný večer.

Na oblohe zlatistý mesiac v splne.

Mužský hlas, ktorý jej nežne šepká do ucha: „*Ma chérie, je veux te toucher.*“

Ruka na jej prsiach.

Pôžitok. Útočisko. Spojenie.

Pritisla sa k nemu bližšie a zacítila jemný závan levandule. Vznášal sa na krídlach vetrička, ktorý šuchotal listami, pohľadával kvety a povieval lemom jej ľahkých mušelinových šiat.

Levandule a... hamamelu?

Hlboko v mozgu Katherine Brookovej náhle zaznelo varovanie, ale už bolo neskoro.

„Slečna Brooková! Monsieur de la Motte! Čo to znamená?“ začula rozhorčený hlas slečny Wolfovej, riaditeľky veľmi exkluzívnej a mimoriadne drahej internátnej školy, na ktorej bola Katherine uväznená už dva dlhé, bezútešné roky.

Germaine – monsieur de la Motte – vydýchol hrôzou a pred Katherininým rovnako zhrozeným zrakom sa švihácky učiteľ hudby, donedávna taký trúfalý a výrečný, náhle zmenil na veľkú kopu pudingu. Pustil ju a odtiahol sa, akoby doteraz držal v náručí odpudzujúceho smradľavého trpaslíka, ktorého našiel číhať niekde pod mostom.

„Och, mademoiselle Wolfová, odpusťte – to nič – nič to neznamenal – len utešujúce bratské objatie – úbohá *demoiselle* je taká osamelá a tak ďaleko od domova – stalo sa to len raz, uisťujem vás – bolo mi jej veľmi ľúto...“ zakoktal.

„Klameš, ty – ty falošník,“ prerušila ho Katherine prudko. Keby bola schopná premýšľať, potvrdila by jeho hlúpu rozprávku a možno, možno by upokojila situáciu, ktorá sa rýchlo rozvíjala do katastrofy. Niečo v tom, ako bľabotal, ako keby nebola ničím, ako keby bola úplne bezvýznamná, však spôsobilo, že oči jej zastrela karmínová hmla pomstychtivej zúrivosti. Kam sa podeli všetky tie čarovne romantické slová vaše? Kam sa podeli všetky tie čarovne romantické slová vaše?

Vyšklbla sa mu a postavila sa zoči-voči slečne Wolfeovej. „Nie je to po prvýkrát! Stretávame sa v záhrade už celú večnosť a dokonca ma bozkával!“

Germaine de la Motte, bezpochyby si vedomý skutočnosti, že jeho dni na Akadémii slečny Basingstokovej pre mladé dámy sa práve skončili a že do niekoľkých minút ho vyrazia na ulicu len s narýchlo zbalenou cestovnou taškou v ruke, na Katherine vrhol pohľad plný neskrývanej zloby. „Ale spomeňte si, *mademoiselle*, ako horlivo ste ma vyhľadávali.“

No výborne, takže teraz sa to skutočne prezradilo a veci išli od desiatich k piatim. Katherinina zúrivosť priam smiešne rýchlo ustúpila páľčivým rozpakom a hanbe. „Ja – myslela som si, že sa ti páčim,“ vydýchla.

Chladne sa usmial a pokrčil plecami v galskom geste odmietnutia. „*Ma pauvre chérie*.“

Jeho slová ju zasiahli ako facka do tváre, krutá, blahosklonná, štipľavá. Všetko to bolo klamstvo. Zlomyselná a chladnokrvná lož. Objatia, bozky, kradmé dotyky tu a tam, vzrušujúci pocit mužského tela pritisnutého k jej vlastnému. Ako veľmi sa mýlila, ako príserne sa správala, aká bola hlúpa, aká zlá...

A na dôvažok opäť začula slečnu Wolfovú, ako takmer prská od zúrivosti.

Nevesta si berie ženícha

„Neverím vlastným ušiam! Moja žiačka! Znížiť sa k takej vulgárnosti! Vyhľadávať takéto veci! Zakrádať sa ako podlý zločinec! A máte iba pätnásť, slečna Brooková! Môžete si byť istá, že ráno okamžite informujem vašich rodičov expresnou poštou.“

Katherine sklonila hlavu. *Bola* vulgárne, zakrádajúce sa, podlé, zločinné dievča. Vari v kútiku duše nevedela, že sa správa otrasne? „Áno, slečna Wolfová,“ zašomrala, vedomá si – na svoje ďalšie zdesenie – toho, že v očiach sa jej hromadia slzy. Cítila ťažké, mokré, veľavravné kvapky, ako sa jej kotúľajú po líkach. Ešte nikdy sa za seba tak nehanbila. Zúfalo si ich utierala holými rukami. Neznáša toto miesto. Ak bude mať šťastie, rodičia ju okamžite zo školy zoberú.

Ale čo čert nechcel, na Akadémii slečny Basingstokovej strávila ešte štyri dlhé, bezútešné roky, keďže matka aj otec súhlasili s odborným (a drahým) posudkom slečny Wolfovej. Katherine – taká neohrabaná, taká nepozorná – tie roky jednoducho bude potrebovať, ak má získať hoc i ten najzákladnejší stupeň uhladenosti, prchavé *je ne sais quoi*, ktoré jej jedného dňa, dúfajme, umožní vyhnúť sa ďalším príšerným faux pas.

*Šesť rokov po utajenom incidente na Výberovej akadémii
slečny Basingstokovej pre mladé dámy...*

Niekde blízko kanadskej hranice, apríl 1811

Bol to úspešný deň. So svojimi mužmi sa vydal na malý prieskum terénu. Veselo maštrovali lesmi pozdĺž Rieky svätého Vavrinca, kým zrazu nezačul *puk* a tichý hvizd.

Náhle zacítil ostrú bolesť asi pätnásť centimetrov poniže a napravo od srdca.

„Aby to čerti vzali,“ skonštatoval Hugo Penhallow. Prudko sa otočil, jediným rýchlym pohybom dvihol mušketu, zamieril na francúzskeho ostrostrelca dvesto krokov od nich a trafil ho o niečo lepšie. S temným uspokojením zazrel, že druhý muž sa poskladal ako bábka uvoľnená z vodiacich nitiek, potom aj on sám tvrdo žuchol na zem. Ruka, ktorú si pritlačil na červený kabát, sa mu takisto sfarbila dočervena, ale bohužiaľ krvou.

Ak mal šťastie, tak guľka, ktorá sa práve zabývala v jeho útrobach, nezasiahla nič príliš dôležité. Napadlo mu, že má vlastne veľmi rád svoje vnútorné orgány, keďže výborne fungujú po celý jeho život, a veľmi by ho tešilo, keby aj naďalej robili presne to isté.

Hugo sa opatrne zošmykol na brucho. Pred očami sa mu všetko zahmlievalo a strácalo obrysy. Tesne predtým, než sa mu zavreli, uvidel nad sebou vznášajúce sa tváre svojich mužov plné obáv. Milí chlapi. Má šťastie, že velí takejto skupi-

Nevesta si berie ženicha

ne. Škoda, že ho teraz budú musieť niesť naspäť do tábora, ale to bolo vlastne jedno z rizík vojenského života a bol si istý, že to spraví obstojne.

Spozoroval, že bolesť sa zhoršuje. Toto je jednoznačne neprijemné. Ako len neznáša tých otravných Francúzov. Ako si len želá, aby sedeli doma, klaňali sa tomu prekliatemu malému egocentrikovi Bonapartemu a vyrábali brandy. Hoci treba uznať, tá je výbornej kvality. Vlastne by z nej v tejto chvíli neodmietol poriadny dúšok. Mal však podozrenie, že čochvíľa stratí vedomie, takže keď sa nad tým človek zamyslí, brandy by možno vyšla navnivoč.

Jeho posledná vedomá myšlienka patrila vďačnosti za to, že prieskum terénu priniesol úžitok. Jeho muži potvrdia, že je to istá vec, v oblasti sa nachádzajú aktívni nepriatelia, a ako dôkaz poslúži ich bezvedomý zakrvavený kapitán.

1. KAPITOLA

*Šesť mesiacov po búrlivom prieskume
terénu pozdĺž kanadskej hranice...*

*Dom Brookovcov, osem kilometrov od Whitehavernu smerom
do vnútrozemia, Anglicko, október 1811*

Mnohí ľudia by Katherine Brookovú označili za výnimočne šťastlivú mladú dámu.

Bola bohatá – naozaj veľmi bohatá. Kvalitu aj kvantitu šperkov jej mohla závidieť i kráľovná. Šaty mala ušité z tých najdrahších látok. Klobúky, rukavice, topánky, pančuchy, štolý, plášte, pompadúrky a slnečníky jej dodávali po tuctoch. Jej obrovská spálňa bola ladená do klasicistického štýlu, ktorý zaviedla do módy osobnosť o nič menšia ako sám princ regent, a pri jej zariaďovaní sa nehladelo na náklady. Bola to úchvatná izba s vysokým kupolovitým stropom, veľkými pozlátеныmi zrkadlami, kozubmi dômyselne vypracovanými tak, aby pripomínali fasády starovekých rímskych chrámov, poltuctom búst bezokých, dávno mŕtvych cisárov vytesaných z najčistejšieho bieleho mramoru a stenami vymalovanými pompejskou červenou farbou.

V tejto izbe teraz Katherine stála chrbtom k zavretým dverám a hľadela na slúžku Céleste. „Máš to?“

„*Oui, mademoiselle.*“

„Daj mi to, prosím.“

„*Je suis désolée, mademoiselle,* ale stálo to viac, než som čakala.“ Na Célestinej úzkej tvári sa neodrážal žiaden výraz a hovorila úctivým hlasom, ale aj tak sa nezaprela jej zvyčajná prefíkaná, samolúba drzosť.

Už je to tu zas, pomyslela si Katherine. „O koľko viac?“

„Cestovalo to až z Londýna, *mademoiselle*, a ako viete, na takej dlhej ceste je ťažké zachovať utajenie.“

„Viem to až príliš dobre. O koľko viac?“

„*Le coût total* je libra a osemnásť šilingov.“

„To je absurdné.“

„*Mademoiselle* nie je spokojná s *le coût*?“ Céleste pokrčila plecami a obzrela sa po luxusnej izbe, akoby nevedela presne, aké vreckové Katherine dostáva. „*Quel dommage*. Môžete si byť istá, že preň nájdem odberateľa.“

„Tým som si istá.“ Katherine siahla do saténovej pompaďúrky, ktorá jej visela zo zápästia, prsty sa jej pritom obtreli o krehké páperové perá vtáka marabu, ktorými bola ozdobená, a vytiahla dve zlaté guiney, ktoré podala Céleste. „Tu máš.“

Céleste sa ani nepohla. „Chce *mademoiselle* naspäť *les cinq shillings*?“

„Nechaj si ich.“ Katherine len s námahou udržala bezvýraznú tvár. Ach, aké únavné, toto drankanie peňazí navyše k už bezpochyby nafúknutej cene, ale so Céleste sa v týchto záležitostiach muselo opatrne. Neúprimne dodala: „Na znak vďaky.“

„*Mademoiselle* je až príliš láskavá.“ Céleste nenáhlivo zobrala guiney, vkĺzla rukou do otvoru vrečka na páse a vybrala malý hranatý balíček zabalený v obyčajnom lacnom papieri.

Katherine jej ho vytrhla a Céleste sa usmiala.

„Vždy mi je potešením obchodovať s *mademoiselle*.“

„Môžeš odísť.“

„Ale očakávajú vás dole ešte pred večerou a vaše vlasy sú *ébouriffé*.“

„Vráť sa o dvadsať minút a upravíš mi ich.“

„Vrátim sa o päť minút.“

„Desať.“ Katherine si všimla, že ruky sa jej v dychtivej predtuche trochu trasú. Ale v takejto chvíli sa to dialo vždy.

Nevesta si berie ženícha

„Päť minút, *mademoiselle*. Lebo inak si *vous chère maman* všimne vašu neprítomnosť a možno mi vynadá za to, že meškáte. A ja nechcem dostať vynadané.“

„Ani ja.“ V tejto jedinej veci našla so Céleste spoločnú reč. „Napadlo ti niekedy, čo by sa stalo, keby matka zistila niečo o našich – hm – transakciách?“ spýtala sa jej.

„Bezpochyby by ma okamžite prepustila *sans références*,“ odvetila Céleste pokojne. „Môžem iba hádať, aký by bol váš trest, *mademoiselle*. Okrem toho by ste prišli o moje služby vo funkcii *intermédiaire*, čo by bolo trestom samo osebe, nemám pravdu? Nie je jednoduché nájsť niekoho takého vynalievavého a diskrétného, ako som ja.“

Proti tomuto sebavedomému tvrdeniu Katherine nemohla namietat'. Prešlo šesť rokov od ponížujúceho debakla na Výberovej akadémii slečny Basingstokovej, po ktorom jej nanútili slúžku Céleste. Žili vedľa seba, uväznené v nepríjemnom vzťahu, v ktorom panovala vzájomná nevraživosť, ale obe z tohto tajného obchodovania ťažili. Céleste si výrazne finančne prilepšovala, a čo sa týka nej samej – takmer si malý balíček pritíska k nosu, aby mohla vdýchnuť jeho omamnú vôňu.

„Keď už je o tom reč, kde sú tie knihy, o ktoré som tá žiadala?“ opýtala sa namiesto oňuchávania balíčka.

„Informovali ma, *mademoiselle*, že zväzok Shakespeareových hier je *en route*, ale ten druhý – tá talianska kniha...“

„*La Divina Commedia*.“

„*Oui*. Ukazuje sa, že je ťažšie ju nájsť v pôvodnom jazyku. Ale nebojte sa, nezabudla som.“ Céleste sa usmiala s veci znalým pohľadom, pri ktorom Katherine pocítila mravčenie od hanby a rozpakov. „Nechám vás teraz samu, aby ste si mohli vychutnať *vous petite gâterie*?“

„Áno, choď,“ Katherine ustúpila a Céleste sa odšuchtala z izby s nepochybne zámernou bezočivosťou. V momente,

ako sa dvere zatvorili, sa Katherine o ne znovu oprela a opatrne rozbalila papier, ktorý držala v rukách.

Áno. Tak ich tu teda máme. Sliny sa jej zbíhali v ústach, keď hľadela na dva tucty *diablotins*, tenkých kruhov tmavej čokolády pokrytých malými bielymi guľôčkami chutného cukru. Matka jej celé roky zakazuje sladkosti, keďže je presvedčená, že jej spôsobujú vyrážky, ale Katherine si našla spôsob, ako sa k nim dostať.

Diablotin.

Vo francúzštine to znamená škriatok alebo rarášok.

Pery sa jej trošku skrivilo vo vzdorovitom úsmeve, potom si jeden krúžok vložila do úst.

Lahodné. Lahodné – skvelé – zvodné – čarovné –, až na to, že slovami sa to nedá ani opísať. Zatvorila oči a vychutnávala. Chutili horko aj sladko zároveň; hladká a sýta čokoláda sa rozplývala na jazyku, malé cukrové guľôčky jej chrúmali medzi zubami a vytvárali dráždivý kontrast štruktúry.

Jeden však nestačil. A nemala veľa času. Katherine otvorila oči a rýchlo zjedla tri, štyri, päť *diablotins*, čakala na príval potešenia, ktorý sa vždy pri jedení čokolády dostavil. Nečudo, že starí Aztékovia verili, že kakaové bôby, z ktorých sa čokoláda vyrába, sú darom bohov, alebo že si ich cenili tak, že ich používali ako platobnú menu. Čítala o tom v jednej zo svojich kníh o dejinách, ktoré sú teraz schované v zamknutej škatuli pod posteľou.

Čo sa týka kníh...

Potešila ju správa, že jej pašovaný zväzok Shakespearových hier je už na ceste. V škole smeli čítať iba Bowdlerovu verziu *Rodinný Shakespeare*. Zredigovanú – teda skôr vypitvanú – tak, aby vraj zostal uchránený útlocit mladej devy. Všetky naozaj zaujímavé časti odstránili, bezpochyby práve tie, kde zlí ľudia používajú zlé slová a robia zlé veci. Katherine sa nemohla dočkať, kým si ich všetky prečíta.

Nevesta si berie ženicha

Usmiala sa, naozaj sa usmiala. Už to cítila. Zopár vzácnych chvíľ bude šťastná. Bude sa cítiť dobre. Nažive.

Až kým sa nevráti Céleste, spraví jej s vlasmi to, čo plánuje spraviť, a ona bude musieť zísť dole. Ach. Ďalší neznesiteľný večer s rodičmi a ich – ako by ich len mala nazvať? Slovo „hostia“ ich celkom nevystihovalo. Katherine uprednostňovala termín „ľudské pijavice“. Vznášali sa dobrých pár priechok pod smotánkou spoločnosti, podľa všetkého nedostávali žiadne lepšie pozvania, a tak sa zliezali sem. Jej rodičia sa nezmohli na nič lepšie. Jedli, pili, požičiavali si peniaze, očakávali, že im bude k dispozícii Brookovie služobníctvo, a pokiaľ vedela, okrádali ich o strieborný príbor.

Akoby to nestačilo, pravdepodobne nikto z nich nikdy neprečítal jedinú knihu od začiatku do konca. A ich konverzácia – ak sa to tak dalo nazvať – tento smutný fakt odrážala. Stolovanie bolo vždy nekonečné.

Teraz ju však najbližších niekoľko hodín bude hriať vedomie, že v skrini na vzdialenom konci zásuvky pod kôpkou hodvábných pančúch na ňu čaká ďalších osemnásť *diablotins*.

*Približne v tom istom čase...
Na ceste do Whitehavenu*

Mnohí ľudia by povedali, že kapitán Hugo Penhallow má veľké problémy.

Nemal takmer nijaké peniaze a nemohol očakávať žiaden príjem; jeho jediným majetkom bol starý dom. Okrem toho mal veľkú rodinu, ktorú musel živiť: ovdovenú matku, mladšiu sestru a troch mladších bratov. Posledných osem rokov strávil v armáde, ale toto zamestnanie už ďalej nemohol vykonávať, lebo nedávno odpredal svoju dôstojnícku hodnosť. Ako syn nižšieho šľachtica prirodzene nemal vzdelanie na vý-

kon žiadneho iného povolania. A pred niekoľkými mesiacmi zasa utrpel nepríjemnú zlomeninu ľavej nohy, a keď bol unavený, kríval.

V toto chladné zamračené popoludnie sa však Hugo uberal na sever pozdĺž Longtown Road, sedel na koni a veselo si popískoval. Pôsobil ako človek, ktorý na celom svete nemá jedinú starosť. Vlastne sa tak do veľkej miery aj cítil.

Keď už nič iné, bol na ceste domov a už čoskoro sa zvíta so svojou drahou rodinou, ktorú za osem rokov, čo strávil v otravne necivilizovanej oblasti pri kanadskej hranici, nevidel ani raz. Listy pomáhali preklenúť vzdialenosť od domova, ale bol si takmer istý, že nie všetky z nich si prebili cestu k adresátom, keďže sa nezriedka stávalo, že do rúk dostal kus papiera, ktorý vyzeral, akoby sa sám vrátil z vojny, taký bol pokrčený a ufúľaný.

Čo sa týka finančných ťažkostí, Hugo neignoroval ich hrozivosť, ale vykonával isté kroky: rozhodol sa vyťažiť niečo zo svojich dvoch hlavných predností. Obe patrili k nehmotným statkom, ale v istých kruhoch mali očividne značnú cenu.

Po prvé – bol Penhallow. Bolo to staré a prominentné meno, vpísané veľkými literami do *haut ton*. Povrávalo sa, že jeho prvý nositeľ kedysi prišiel do Anglicka so samotným veľkým Viliamom Dobyvateľom a ten mu preukazoval úctu. Hoci Hugo bol členom mladšej vetvy penhallowovskej rodiny s finančnými obmedzeniami, bol si plne vedomý účinku, ktorý jeho prastaré priezvisko malo dokonca aj na najvznešnejších vojvodov a grófov. Takpovediac ho obklopoval opar slávy. Zdalo sa mu to smiešne, ale bolo to tak.

A po druhé – pre nežné pohlavie bol očividne príťažlivý a to mu uľahčí úlohu. Celé roky počúval, ako ho prirovnávajú ku gréckemu bohovi, čo mu ako skromnému človeku pripadalo mimoriadne hlúpe. Bol síce vysoký a vyšportovaný a tieto kvality si, samozrejme, cenil, ale aj tak. Človek predsa

Nevesta si berie ženícha

nemôže za to, aký sa narodí, a rozhodne mu bolo nepríjemné, keď naňho zízali, akoby bol exotickým zverom.

Ale ak mu má vzhľad pomôcť, tým lepšie. Jeho úlohou bolo oženiť sa pre peniaze. Starostlivo zhodnotil svoje obmedzené možnosti a celkovo mu to pripadalo ako najlepšie a najrýchlejšie riešenie problému.

Mohol aj naďalej prijímať pomoc od staršieho bratranca Gabriela Penhallowa, ktorý mu pred niekoľkými rokmi nienleže štedro kúpil dôstojnícku hodnosť, ale aj mu poskytoval príjem vo forme apanáže (tú on zasa presmeroval na svoju obetavú matku, ktorá bránila pevnosť vo Whitehavene). Nie, charita je skvelá vec a hodí sa cieľavedomým mládencom dychtiacim po službe v armáde, ale toho mal už dosť. Gulka, ktorú v apríli dostal do brucha, spôsobila dlhú a vážnu infekciu, vďaka ktorej ho jeho láskavý veliaci dôstojník násilne naložil na loď smerujúcu domov. Nič tak nepodnieti dlhotrvajúce obdobie sebaopozorovania ako dlhá cesta po mori, keď je človek slabý ako mača.

Zatiaľ čo Gabrielovu pomoc, ku ktorej patrilo aj posielenie ďalších šekov mame, vďačne prijímal aj on, aj ona, pravdou zostávalo, že nestačila na to, aby sa deti náležite zaradili do života. Gwendolyn mala štrnásť rokov, dvojčatá Percy a Francis trinásť a Bertram dvanásť, takže tento problém bol čoraz naliehavejší. Nemal však v pláne žiadať Gabriela o nič viac. Ani za svet si nevedel predstaviť, že povie *Vďaka ti za všetko, čo si pre nás urobil, bratranček, a keby si mi tak mohol dať ešte niekoľkonásobok tej istej sumy...*

Hugo usúdil, že teraz je ten správny čas zdrapnúť osud za pačesy a poriadne ním pomykať.

Keď sa loď približovala k západnému pobrežiu, zachytila ju obrovská búrka, ktorá ju donútila odkloniť sa z kurzu na Liverpool a zakotviť v Bude. Tam sa mu rana opäť veľkolepo otvorila, takže sa rozhodol poponáhľať do Gabrielovho sídla

v Somersete, ktoré bolo omnoho bližšie než Whitehaven. To posledné, čo chcel, bolo vydesiť rodinu tým, že sa dopotáča domov ako umierajúci mrzák.

Keď sa dostal do Surmont Hallu, trápne dramaticky sa zosypal z koňa ako vreca zemiakov a takmer vykrvácal na Gabrielovom obrovskom štrkovom dvore slúžiacom na otáčanie kočov.

Niektorí by si možno pomysleli, že je to zlé, ale keď sa na to pozriete z iného uhla pohľadu, vlastne to všetko krásne do seba zapadlo. Mal možnosť pokojne sa zotaviť, staral sa oňho veľmi schopný lekár a sluhovia, ktorí mu niekoľkokrát denne ponúkali lákavý výber jedál a nápojov. Okrem toho mu to poskytlo možnosť osobne sa Gabrielovi poďakovať za jeho štedrosť a trvať na tom, aby prijal splatenie nákladov za dôstojnícku hodnosť a ukončil poskytovanie apanáže. Napísal aj domov a upozornil svoju rodinu na to, že už je na pevnej zemi. Obratom dostal veselý list od matky, ktorý okrem jej zvyčajnej obširnej správy o zdraví a činnostiach jeho súrodencov obsahoval aj správy zo susedstva, ktoré ho zaujali.

Podľa kuchárky, ktorá sa to dozvedela od mäsiarovej ženy, ktorá sa akosi dozvedá o všetkom, čo sa šuchne v okruhu tridsiatich kilometrov od Whitehavenu, dom Brookovcov sa hemží hostami a okrem nich, samozrejme, aj pánom Brookom a pani Brookovou a aj Katherinou – tvojou dávnou kamarátkou, také to bolo zlaté, živé dievčatko! – ktorá práve absolvovala svoju prvú plesovú sezónu a dostala mnoho ponúk na sobáš (čo je vzhľadom na jej majetok viac než pochopiteľné), ale očividne sa vrátila domov bez toho, aby niektorú z nich prijala. Kuchárka hovorí aj to, že jej mäsiarova žena povedala, že jedno z detí colného úradníka sa včera takmer utopilo. Bertram hovorí, že toho chlapca pozná a že mu mnohokrát hovorili, aby

Nevesta si berie ženicha

nešiel do vody, keď sú veľké vlny. Jeho rodinu to muselo poriadne vydesiť. Kuchárka spomínala aj...

Toto je ale bezpochyby ďalšia šťastná náhoda. Slobodná dedička prakticky na jeho prahu! Dokonca ju pozná, a čo je ešte lepšie, kedysi dávno ju mal rád.

Pravdupovediac, na Katherine celé roky ani nepomyslel. Naposledy ju videl pred vyše desiatimi rokmi. Vtedy mal trinásť a vrátil sa domov z Etonu na otcov pohreb. Brookovci bývali hneď vedľa a malá Kate – o päť rokov mladšia, ale aj tak boli dobrými priateľmi – sa neraz prešmykla radom vavrínov, ktoré oddeľovali ich domy, a prišla ho utešiť.

Bol jej za tieto návštevy vďačný, lebo to boli veľmi ťažké časy: šok z otcovej náhlej smrti a potom bolestné obdobie, ktoré nasledovalo. Jeho traja súrodenci boli malí, ešte chodili v detských vodiacich popruhoch, a mama čakala Bertrama.

Ich finančný poradca pán Storridge to povedal jasne: nebohý Anthony Penhallow, ktorého vždy viac zaujímala veda než peniaze, zanechal svojej rodine veľmi málo. Teda, okrem skromných ôsmich tisícok libier investovaných na päťpercentný úrok a ich veľkého starého domu, ktorý sa týčil nad širokým piesočnatým pobrežím ustupujúcim do modrozelených hlbín oceána.

Ak budú zvyšní Penhallowovci žiť v úplnej skromnosti, povedal pán Storridge svojim suchým odmeraným hlasom, pretlčú sa. Hugo okamžite vyjadril zámer odísť z Etonu a ušetriť mame náklady na jeho vzdelávanie, no tá mu to svojim jemným spôsobom zakázala.

„Môj milý Hugo,“ usmiala sa cez slzy, ktoré, ako sa zdalo, v tých temných dňoch tiekli bez prestania, „najväčšou túžbou tvojho ocka bolo, aby si získal také vzdelanie ako on. Bol na teba taký hrdý! A však to bolo veľmi múdre, že zaplatil školu vopred? Takmer –,“ zadržala žalostný vzlyk, „– takmer akoby vedel, že sa mu niečo stane.“